

مقایسه خودارزیابی و ارزیابی همتایان از توانمندی بالینی دانشجویان

پزشکی دانشگاه علوم پزشکی جهرم

نجفی پور صدیقه ، روستازاه اباذر ، رئوفی رحیم، رحیمی طاهره ، نجفی پور فاطمه، رعیت دوست اسماعیل، حق بین مرضیه، دهقانی علی، کوثری مجید، خیراندیش علی، کرم زاده جهرمی عاطفه

چکیده:

مقدمه: ارزیابی توانایی‌هایی دانشجویان در زمینه حرفه‌ای بودن، کار گروهی و مهارت‌های ارتباطی در محیط بالینی با استفاده از طیفی از ارزیابان مانند آموزش‌دهندگان، همتایان و خود-فراگیران ضروری به نظر می‌رسد. این مطالعه با هدف مقایسه روش خودارزیابی و ارزیابی همتایان به‌عنوان منابع ارزیابی جهت ارزیابی توانمندی بالینی دانشجویان پزشکی دانشگاه علوم پزشکی جهرم انجام شد.

روش بررسی: این مطالعه مقطعی روی ۱۱۰ دانشجوی پزشکی دانشگاه علوم پزشکی جهرم در سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ به روش نمونه‌گیری در-دسترس انجام شد. جهت ارزیابی توانمندی بالینی از پرسشنامه روا و پایا شده در چهار حوزه مهارت‌های ارتباطی، همکاری با تیم درمان، مدیریت بیمار و مهارت‌های عملی استفاده شد. تجزیه و تحلیل اطلاعات با استفاده از آزمون‌های تی مستقل و آنالیز واریانس یکطرفه تحت نرم افزار SPSS21 صورت پذیرفت.

نتایج: نتایج خود-ارزیابی نشان داد که دانشجویان در حوزه مهارت عملی ($12/44 \pm 3/16$) خود را توانمندتر اما در حوزه مهارت‌های ارتباطی ($7/96 \pm 2/01$) به توانمندی خود امتیاز کمتری اختصاص دادند. نتایج ارزیابی همتایان نشانگر اختصاص بیشترین نمره به حوزه مهارت عملی ($12/69 \pm 2/44$) و کمترین نمره به حوزه همکاری با تیم درمان ($7/70 \pm 1/96$) بود. مقایسه میانگین نمرات خود-ارزیابی با میانگین نمرات ارزیابی همتایان نشانگر تفاوت معنی‌دار آماری بود ($P < 0/001$).

نتیجه‌گیری: خودارزیابی و ارزیابی همتایان به‌عنوان یک روش مکمل، قابل اجرا و در دسترس جهت ارزیابی میزان دستیابی دانشجویان به توانمندی‌های مورد انتظار می‌تواند در نظام ارزشیابی از آموزش بالینی در نظر گرفته شود.

واژه‌های کلیدی: خود-ارزیابی، ارزیابی همتا، دانشجوی پزشکی، توانمندی بالینی